

administrationen af konkrete initiativer til anden offentlig myndighed eller privat institution. Baggrunden herfor er, at det i nogle tilfælde, som f.eks. for innovationsmiljøernes vedkommende, kan være hensigtsmæssigt at overlade administrationen af et initiativ til en organisation, der i sig - ud over den administrative kompetence - tillige rummer den særlige faglige indsigt, der bedst sikrer en optimal gennemførelse af initiativet.

Efter den foreslåede formulering af § 6, stk. 4, får ministeren adgang til at henlægge administrationen af ministerinitiativerne til Erhvervs- og Boligstyrelsen. I den forbindelse videreføres den gældende lovs bestemmelse om, at ministeren vedrørende ministerinitiativer, hvor administrationen er henlagt til Erhvervs- og Boligstyrelsen, kan træffe beslutning om, at klage skal indgives til Erhvervsankenævnet, klage over akkreditering dog til Klagenævnet for Udbud. I forhold til den gældende tekst er ministerens mulighed for at afskære klager over afgørelser, henlagt af ministeren til Erhvervs- og Boligstyrelsen, ikke videreført. Denne mulighed har ikke været benyttet, og der kan fremføres principielle betænkeligheder ved afskæring af rekurs i visse forbindelser. I forbindelse med akkreditering og metrologi er muligheden for at afskære administrativ rekurs dog i et vist omfang bevaret, jf. nedenfor til nr. 15, ad § 16, stk. 2.

Til nr. 8

Ophævelsen af § 9 er en konsekvens af, at Bevilningsudvalget nedlægges.

Til nr. 9

§ 10, stk. 1, svarer i store træk til den gældende lovs § 10, stk. 2. Ny er tilføjes om, at akkrediteringsorganet kan påtage sig godkendelsesopgaver m.v. Sådanne opgaver er for eksempel registrering og godkendelse af laboratorier, der opfylder kravene til god laboratoriepraksis (GLP), - denne ordning varetages efter aftaler med Miljøministeriet og Fødevarministeriet -, eller godkendelse af og kontrol med bedrifts-sundhedstjenesterne (BST), som udføres efter aftale med Beskæftigelsesministeriet.

Akkreditering anses for at være den højeste grad af godkendelse inden for tekniske områder, hvor præcision og kvalitet er ufravigelige krav. Standarderne for akkreditering fastsættes i internationale fora som CEN/CENELEC for Europa og ISO/IEC på globalt plan. Der er samtidig etableret regionale og verdensomspændende fora for akkrediteringsorganer, som bl.a. fastlægger fortolkninger af standarder for at sikre en ensartet anvendelse af standarderne på globalt plan.

For akkrediteringsorganer er medlemskab af disse fora nødvendig for at kunne hævde sig internationalt.

Stk. 2 svarer i store træk til den gældende lovs § 10, stk. 4, 6 og 7. Bestemmelsen er blevet sammenskrevet og forenket.

Stk. 3 er ny. Det er under henvisning til udlægningen af akkrediteringsordningen fundet hensigtsmæssigt i bestemmelsen at præcisere, til hvilken institution en begæring om domstolsprøvelse skal fremsættes. Begæringen medfører, at den, der har truffet afgørelsen, dvs. myndigheden eller den private organisation, skal anlægge sag ved domstolene i den borgerlige rets former mod den virksomhed, der har fremsat begæringen herom.

Stk. 4. Akkrediteringsordningen bygger på det europæiske samarbejde i EA (European co-operation for Accreditation) og en række CEN-standarder og ISO-standarder.

Ud over medlemskab af EA er akkrediteringsordningen medlem af International Laboratory Accreditation Cooperation (ILAC) og International Accreditation Forum (IAF). Medlemskaberne er vigtige både for akkrediteringsordningen og dens kunder. Således forpligter medlemskab medlemmerne til gensidigt at anerkende hinandens ydelser. Derved er kunderne, dvs. de akkrediterede laboratorier og andre akkrediterede virksomheder, i høj grad sikret international anerkendelse af de prøvningsrapporter, certifikater m.v., som de har udstedt. Dette øger værdien af den prøvningsrapport eller det certifikat, som f.eks. skal tilsikre bestemte egenskaber eller fravær af samme for produkter eller tjenesteydelser, der eksporteres, fordi en ny prøvning i importlandet ikke kan kræves med henvisning til manglende kompetence hos det akkrediterede laboratorium eller det akkrediterede certificeringsorgan. Akkreditering er dermed et væsentligt element til fjernelse af tekniske handelshindringer. EU-Kommissionen har anerkendt, at akkreditering har denne vigtige funktion og har indgået en aftale med EA om, at EA bl.a. skal rådgive medlemsstaterne og EU-Kommissionen i spørgsmål om anvendelse af akkreditering ved bedømmelse af virksomheders faglige og tekniske kompetencer gennem såkaldte bemyndigede organer.

Det er et krav for at være medlem, at akkrediteringsorganerne lever fuldt og helt op til de internationale standarder for akkreditering. Et af disse krav er, at akkrediteringsorganet er uafhængigt af interesser, der kan have indflydelse på de faglige afgørelser. Dette sikres i dag bl.a. gennem tilknytningen af et særligt rådgivende udvalg, som er etableret på baggrund af internationale standarder. Udvalgets formål er at råd-